

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Davida Rause, Ph.D. a soudců Mgr. Petra Šebka a Mgr. Kateřiny Kopečkové, Ph.D. v právní věci

žalobce: **SPIE Elektrovod, a.s.**
sídlem Slovenská republika, Bratislava 26, Prievozská cesta 4C
jednající prostřednictvím SPIE Elektrovod, a.s., odštěpný závod Brno
sídlem Brno, Horní Heršpice, Traťová 574/1
zastoupený JUDr. Kateřinou Schenkovou, advokátkou
sídlem Praha 1, Klimentská 1216/46

proti žalovanému: **Úřad pro ochranu hospodářské soutěže**
sídlem Brno, tř. Kpt. Jaroše 7

o žalobě na ochranu před nezákonným zásahem žalovaného

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení.

III. Žalovanému se náhrada nákladů řízení nepřiznává.

Odůvodnění:

1. Žalobce podal žalobu na ochranu před nezákonným zásahem správního orgánu (§ 82 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s.ř.s.“). Nezákonný zásah má podle žalobce spočívat v uskutečnění místního šetření v obchodních prostorách ASE, s.r.o. dne 4.12.2018 a v zadržování kopií dokumentů týkajících se žalobce zajištěných během tohoto šetření.

2. Ze žalobní argumentace a z přiložených listin plyne, že žalovaný provedl dne 4.12.2018 místní šetření podle § 21f zákona č. 143/2001 Sb., o ochraně hospodářské soutěže (dále „ZOHS“), ve spojení s § 20 odst. 1 a 3 ZOHS za účelem prověření možného porušení § 3 odst. 1 ZOHS. Místní šetření proběhlo v obchodních prostorách ASE, s.r.o. coby jednoho z podezřelých soutěžitelů z porušení § 3 odst. 1 ZOHS; žalobce byl jedním z dalších podezřelých soutěžitelů z porušení § 3 odst. 1 ZOHS. Při tomto místním šetření byly zajištěny mimo jiné dokumenty, které mají zachycovat konverzaci v aplikaci WhatsApp mezi obchodním ředitelem ASE, s.r.o. a vedoucím odštěpného závodu žalobce a přílohy této konverzace. Žalobou se žalobce domáhá určení, že provedení místního šetření bylo nezákonným zásahem a že zadržování dokumentů týkajících se žalobce zajištěných během tohoto místního šetření je nezákonným zásahem, a uložení povinnosti žalovanému předat žalobci zajištěné dokumenty týkající se žalobce a zdržet se použití těchto dokumentů v rámci jakéhokoli správního řízení. Na svém procesním stanovisku žalobce setrval po celou dobu řízení, i u jednání soudu.

3. Žalovaný považuje žalobu za opožděnou v té části, kde se žalobce domáhá určení, že provedení místního šetření bylo nezákonným zásahem (tu žalovaný navrhuje odmítnutí žaloby), a za nedůvodnou v té části, kde se žalobce domáhá určení, že zadržování dokumentů týkajících se žalobce zajištěných během tohoto místního šetření je nezákonným zásahem, a uložení povinnosti žalovanému předat žalobci zajištěné dokumenty týkající se žalobce a zdržet se použití těchto dokumentů v rámci jakéhokoli správního řízení (tu žalovaný navrhuje zamítnutí žaloby). Podle žalovaného podala žalobu osoba neoprávněná (místní šetření neproběhlo u žalobce, nýbrž u jiného soutěžitele), žalovaný nadto měl dostatečná konkrétní podezření k uskutečnění místního šetření, rozsah pověření nebyl příliš široký, o tzv. fishing expedition se nejednalo.

4. Zdejší soud posuzoval nejprve to, zda je v této věci dán dostatek legitimace aktivní i pasivní podle § 82 a § 83 s.ř.s. a zda byla dodržena lhůta pro podání žaloby podle § 84 s.ř.s.

5. Aktivní legitimace (§ 82 s.ř.s.) svědčí každému, kdo tvrdí, že byl přímo zkrácen na svých právech zásahem správního orgánu. Určující skutečností pro vyslovení závěru o existenci aktivní legitimace na straně žalobce je tedy fakt tvrzení přímého zkrácení na právech zásahem správního orgánu, nikoli skutečnost, že k přímému zásahu do práv žalobce skutečně došlo (to již je otázkou pro posouzení žaloby ve věci samé), ani jiné otázky související s okolnostmi, za nichž je zkrácení na právech žalobou dovozováno. V nyní

posuzované věci je přímé zkrácení na právech ze strany žalobce jasně tvrzeno a argumentováno – spočívá v tom, že žalovaný uskutečnil neohlášené místní šetření v obchodních prostorách ASE, s.r.o., aniž by měl dostatečná podezření, která by uskutečnění šetření odůvodňovala, přitom žalobce se jednak domáhá určení nezákonnosti samotného šetření a následného (dosud trvajících) zadržování dokumentů týkajících se žalobce a nápravy ve formě vrácení těchto dokumentů žalobci. To pro žalobcovu aktivní legitimaci postačuje. Z ničeho nelze dovodit, že by byl žalobce k podání žaloby osobou zjevně neoprávněnou již proto, že šetření neproběhlo v jeho obchodních prostorách; žalobce tvrdí nezákonný zásah i přesto, že šetření neproběhlo v jeho obchodních prostorách, a to je z pohledu aktivní legitimace dostačující. Tato podmínka řízení je tedy splněna.

6. Pokud jde o legitimaci pasivní, pak § 83 s.ř.s. stanoví, že žalovaným je správní orgán, který podle žalobního tvrzení provedl zásah. Tu je žalovaným Úřad pro ochranu hospodářské soutěže; jeho identifikace není spornou, spornou není ani skutečnost, že jde o správní orgán. I tato podmínka řízení je tedy splněna.

7. Pokud jde o podmínku včasnosti žaloby podávanou z § 84 odst. 1 s.ř.s. (při jejím nedostatku by musela být žaloba odmítnuta podle § 46 odst. 1 písm. b/ s.ř.s., a tedy touto otázkou je také třeba se zabývat předtím, než je přistoupeno k meritornímu posouzení žaloby), i ta je podle zdejšího soudu splněna. Podle § 84 odst. 1 s.ř.s. musí být žaloba na ochranu před nezákonným zásahem podána do dvou měsíců ode dne, kdy se žalobce dozvěděl o nezákonném zásahu. Nejpozději lze žalobu podat do dvou let od okamžiku, kdy k němu došlo. Podle § 84 odst. 2 s.ř.s. zmeškání lhůty nelze prominout. Žalobce podal žalobu dne 28.3.2019. Držení dokumentů převzatých při místním šetření představuje zásah trvající, u něhož lhůty uplynout nemohly. Samotné místní šetření je zásahem jednorázovým. Místní šetření proběhlo dne 4.12.2018. Dvouletá objektivní lhůta k podání žaloby tudíž neuplynula. Pokud jde o subjektivní dvouměsíční lhůtu k podání žaloby, žalovaný tvrdí, že již dne 4.1.2019 žalobce nahlížel do správního spisu, který obsahoval protokol o průběhu místního šetření, a právě tím se do žalobcovy sféry dostala informace o uskutečnění místního šetření a převzetí dokumentů. Z protokolu o nahlédnutí do správního spisu ze dne 4.1.2019 však plyne, že tohoto dne žalobce měl možnost pouze nahlédnout do protokolu z místního šetření, nikoli do všech dokumentů, které byly převzaty; v té době byly dokumenty uchovávány mimo spis (žalovaný v té době ještě komunikoval s ASE, s.r.o. ohledně obchodního tajemství, jež by bylo v těchto dokumentech obsaženo; přípis ASE, s.r.o. určený žalovanému ohledně vyznačení obchodního tajemství je datován až ke dni 25.1.2019). To, co žalovaný v rámci místního šetření zjistil, tj. jaké dokumenty převzal a nakolik šlo o dokumenty týkající se žalobce, což se pak stalo základem žalobních tvrzení v nyní posuzované věci (přinejmenším ohledně překročení rámce v té době existujícího podezření), nebylo ze samotného protokolu z místního šetření patrné. Dostatek informací k identifikaci nezákonnosti vyplývající z výstupu z místního šetření uskutečněného dne 4.12.2018, tj. z povahy a obsahu dokumentů, které žalovaný převzal, tedy žalobce nahlédnutím do správního spisu dne 4.1.2019 nezískal. Datum 4.1.2019 tedy nemůže být pro počátek subjektivní dvouměsíční lhůty podle § 84 odst. 1 s.ř.s. určující. Žalobce tvrdí, že poprvé se s obsahem výstupu z místního šetření uskutečněného dne 4.12.2018, tj. s povahou a obsahem dokumentů,

seznámil až dne 31.1.2019, kdy znovu nahlížel do správního spisu. Ani vyjádření žalovaného, ani předložená část správního spisu to nepopírá (nevylučuje). Za tohoto stavu zdejší soud za den, kdy se žalobce dozvěděl o úkonu (o jeho povaze, obsahu a výsledku), od něhož odvíjí základ žalobní argumentace, považuje 31.1.2019. Byla-li žaloba podána dne 28.3.2019, stalo se tak v subjektivní dvouměsíční lhůtě. Žalobu tedy zdejší soud považuje za podanou včas.

8. Za tohoto stavu tedy zdejší soud přistoupil k posouzení důvodnosti žaloby. Dospěl k závěru, že žaloba důvodná není.

9. Žalovaný podle zdejšího soudu správně akcentuje, že základ nezákonného zásahu má podle žalobní argumentace spočívat v uskutečnění místního šetření v obchodních prostorách jiného soutěžitele, než je žalobce (jde o soutěžitele ASE, s.r.o.). Z toho nelze dovozovat nepřipustnost žaloby, nýbrž její nedůvodnost. Dovoze-li žalobce „připustnost“ žaloby (poslední věta bodu 10. žaloby, str. 5 žaloby) výslovně i v situacích, kdy místní šetření proběhlo v obchodních prostorách jiného soutěžitele, než je žalobce, a tvrdí-li, že to vyplývá z judikatury, nemá pravdu. Dovolává-li se totiž žalobce rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 25.1.2018, č.j. 1 As 39/2017-68, v něm kasační soud potvrdil usnesení zdejšího soudu, kterým byla odmítnuta žaloba pro opožděnost; otázkami přípustnosti žaloby v situaci, kdy místní šetření proběhlo v obchodních prostorách jiného soutěžitele, než byl tamní žalobce, se kasační soud nezabýval ani coby nosnými, ani v rámci jakýchkoli úvah charakteru obiter dictum; těmito otázkami se ostatně poté, co zjistil opožděnost žaloby, nezabýval ani zdejší soud v usnesení, jež uvedenému rozsudku kasačního soudu předcházelo. Naopak, kasační soud v bodu 33. uvedeného rozsudku zmínil, že „...kasační námitky odhalují, že tím, co stěžovatelce ve skutečnosti vadí, není místní šetření samotné, nebo nějaká nezákonnost, jíž se měl žalovaný během místního šetření dopustit, ale právní úvahy a závěry, které žalovaný dovodil z dokumentů, které prostřednictvím místního šetření získal, a skutečnost, že tyto dokumenty žalovaný použil jako rozhodný důkaz o účasti stěžovatelky na zakázané dohodě. Tyto námitky zpochybňující právní závěry žalovaného a dostatek důkazů pro usvědčení stěžovatelky z protiprávního jednání ovšem spadají do řízení o žalobě proti meritornímu rozhodnutí, jímž byla stěžovatelka uznána vinnou z účasti na dohodě porušující § 3 zákona o ochraně hospodářské soutěže. Odmítnutím žaloby krajský soud neodepřel stěžovateli přístup k soudu, neboť skutečnosti, které stěžovatelka žalovanému vytýká, může uplatnit v řízení o žalobě podle § 65 s.r.s.“. V nyní posuzované věci přitom žalobce podává žalobu také (právě) proto, aby zdejší soud fakticky dovodil nepoužitelnost převzatých dokumentů coby důkazních prostředků v rámci hodnocení podkladů běžícího správního řízení za situace, kdy samotné místní šetření neproběhlo v obchodních prostorách žalobce, nýbrž jiného soutěžitele, a se žalobcem věc souvisí pouze do té míry, že součástí dokumentů, jež byly v rámci tohoto místního šetření zajištěny (žalovaným převzaty), je komunikace, kterou vedl i žalobce.

10. Za situace obdobné situaci, jaká je dána v nyní posuzované věci, rozhodoval zdejší soud rozsudkem ze dne 27.6.2018, č.j. 29 A 14/2018-83, v němž ve vztahu k soutěžiteli, v jehož obchodních prostorách místní šetření neprobíhalo, nýbrž součástí zajištěných (žalovaným převzatých) dokumentů byla („pouze“) komunikace vedená tímto soutěžitelem, dospěl k závěru o nedůvodnosti žaloby již proto, že tvrzený zásah byl ve vztahu k tomuto

soutěžiteli (v tamní věci žalobce c/) pouze nepřímý (bod 48. uvedeného rozsudku). „...*E-maily, jichž byl žalobce účastníkem (buď jako odesílatel, nebo jako příjemce), byly v dispozici jiného žalobce a u tohoto jiného žalobce byly také nalezeny. Napadený zásah nemířil na žalobce c), přestože i tento je účastníkem daného správního řízení a je podezřelý ze spáchání protiprávního jednání...Žalovaný v obchodních prostorách žalobce c) šetření neprováděl a dokumenty převzaté na šetření u žalobců a) a b) se týkaly pouze jeho obchodní komunikace spadající pod vymezení šetřeného skutku a příslušného pověření. Jeho počítače či kanceláře nebyly zásahem nijak dotčeny. Provedením předmětných místních šetření tak mohlo být do práv žalobce c) zasazeno toliko nepřímo...“.*

11. V nyní posuzované věci nahlíží zdejší soud na žalobcovu situaci shodně. Z protokolu o místním šetření (č.j. ÚOHS-P0425/2018/KD-33552/2018/852/RŠk ze dne 4.12.2018) plyne, že místní šetření bylo provedeno v obchodních prostorách ASE, s.r.o. Výlučně tam byly zajištěny mimo jiné dokumenty „F1“ (9 listů), „G1“ (90 listů) a „G2“ (32 listů) tvořící komunikaci v aplikaci WhatsApp mezi obchodním ředitelem ASE, s.r.o. a vedoucím odštěpného závodu žalobce. Nic dalšího z průběhu ani výsledku místního šetření se žalobce netýká; provedením místního šetření, od něhož se pak odvíjí výsledek (tj. že žalovaný má k dispozici také dokumenty „F1“, „G1“ a „G2“), mohlo být do práv žalobce zasazeno nejvýše nepřímo.

12. Dosavadní judikatura ve věcech místních šetření v obchodních prostorách soutěžitelů (v řízeních o tzv. zásahových žalobách; § 82 a násl. s.ř.s.) odvozovala zákonnost držení dokumentů získaných v rámci místního šetření od zákonnosti samotného místního šetření. Primárně se tedy posuzuje, zda místní šetření bylo *stricto sensu* zákonné (to znamená, že § 21f ZOHS takové šetření umožňuje) a obecně v souladu s legitimními cíli (to – jednoduše řečeno – znamená s cílem chránit hospodářskou soutěž), a dále zda místní šetření bylo též nezbytné, tj. především přiměřené uvedenému legitimnímu cíli, přitom aby bylo přiměřené, muselo by vyhovět v testu vhodnosti, délky a rozsahu (např. rozsudky zdejšího soudu ze dne 23.3.2017 ve věci sp. zn. 62 A 236/2016 a ze dne 31.3.2017 ve věci sp. zn. 29 A 165/2016, např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24.5.2017 ve věci sp. zn. 6 As 113/2017). Zkoumání zákonnosti získání dokumentů a jejich držení (jak ve vztahu k požadavku na vydání rozsudku, který by určoval nezákonnost, tak ve vztahu k vydání rozsudku, který by žalovanému ukládal předání dokumentů tomu, „o jehož“ dokumenty jde) je akcesorickým zkoumáním ke zkoumání zákonnosti samotného místního šetření a eventuálního porušení práv toho, o jehož obchodní prostory jde. Test takové zákonnosti zahrnuje posouzení existence konkrétních skutkových zjištění, jež měl žalovaný k dispozici před zahájením příslušného místního šetření a jež jej k zahájení takového šetření vedla, a posouzení samotného procesního postupu žalovaného v souvislosti s vymezením předmětu a účelu místního šetření, neboť příslušné vymezení jednak demonstruje, že je toto šetření oprávněné, a navíc (především) umožňuje vyšetřovanému soutěžiteli (tomu, o jehož obchodní prostory jde) vymezit rozsah jeho povinnosti spolupráce se žalovaným a chrání jeho právo na obhajobu (rozsudek Soudního dvora ze dne 17.10.1989 ve spojených věcech 97/87 a 99/87 *Dow Chemical Ibérica SA a další proti Komisi Evropských společenství*, bod 26.). Ve vztahu k tomu, o jehož obchodní prostory jde (do jehož obchodních prostor žalovaný fakticky zasahuje), je třeba předem vymezit „...*předpoklady a domněnky, které hodlá* (Komise u toho soutěžitela, o jehož obchodní

prostory jde) *ověřit...*“ (ve vztahu k postupu Komise rozsudek Tribunálu ze dne 6.9.2013 ve spojených věcech T-289/11, T-290/11 a T-521/11 *Deutsche Bahn AG a další proti Komisi*, bod 75.), aby byl jasný „...*předmět vyšetřování a skutečnosti, které mají být* (v obchodních prostorách toho soutěžitele, o jehož obchodní prostory jde) *ověřeny...*“ (tamtéž, bod 77.) a aby byl jasný rozsah „...*podezření, že se podnik, na který se vztahuje kontrola, dopustil protiprávního jednání*“ (tamtéž, bod 172.). Takové vymezení ohraničuje pravomoci svěřené pracovníkům provádějícím místní šetření, a proto mohou (u toho soutěžitele, o jehož obchodní prostory jde) pořizovat pouze kopie dokumentů, které se týkají předmětu šetření (rozsudek Soudního dvora ze dne 18.6.2015 ve věci C-583/13 P *Deutsche Bahn AG a další proti Komisi*, bod 60.).

13. Ochranu cestou přezkumu místního šetření (v tuzemském právním prostředí jde o přezkum postupu podle § 21f ZOHS v řízení podle § 82 a násl. s.ř.s.) je tedy důvodu považovat za ochranu pouze před přímým nezákonným zásahem, a tedy za ochranu toho soutěžitele, o jehož obchodní prostory jde, nikoli za ochranu každého soutěžitele (nebo jakéhokoli jiného subjektu), jehož dokumenty (dokumenty, jejichž původcem byl nebo jež se jinak týkají jeho komunikace) se mohou v obchodních prostorách jiného soutěžitele (v nichž místní šetření proběhlo) nacházet. Měly-li by být pod ochranou ve skutečnosti veškeré dokumenty, jež mohou být objeveny (a převzaty) na místním šetření, a to na základě žaloby kohokoli bez ohledu na to, či obchodní prostory místní šetření zasahovalo, pak by se nejednalo o ochranu před samotným nezákonným místním šetřením coby úkonem správního orgánu, který musí vyšetřovaný soutěžitel strpět, nýbrž ve své podstatě o posuzování výlučně otázky použitelnosti důkazních prostředků, a to ještě v běžícím správním řízení, tedy o otázku, jež má být řešena nejprve samotným žalovaným v rámci správního řízení (bod 33. shora citovaného rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 25.1.2018, č.j. 1 As 39/2017-68). Podstatou řízení podle § 82 a násl. s.ř.s. o přezkumu postupu podle § 21f ZOHS by v takovém případě tedy nebylo zkoumání otázky zákonnosti samotného místního šetření z pohledu práv toho, o jehož obchodní prostory jde, nýbrž použitelnosti konkrétních důkazních prostředků v běžícím správním řízení; k tomu řízení podle § 82 a násl. s.ř.s. sloužit nemůže. Přezkum místních šetření uskutečněných podle § 21f ZOHS cestou žaloby podle § 82 s.ř.s. by měl podle zdejšího soudu zajišťovat korektní a rozumnou míru ochrany před svévolí žalovaného, jemuž ZOHS umožňuje vstupovat do obchodních prostor a provádět v nich šetření, neměl by se ale stát každodenním univerzálním nástrojem ke zpochybňování podkladů, které k místnímu šetření vedly, či důkazů, které v rámci místního šetření byly získány, a to ještě v době, kdy správní řízení o podezření z protisoutěžního jednání, které jako celek teprve vede ke shromáždění skutkového podkladu a jeho hodnocení, stále běží. Tento přezkum by neměl být ani cestou k otevírání podrobné polemiky ohledně míry, v jaké již před uskutečněním místního šetření mohl (měl) žalovaný protisoutěžní jednání pokládat za prokázané, ani cestou ke zpochybňování důvodnosti nejrůznějších podnětů, které proti soutěžitelům míří a na jejichž základě žalovaný pojímá podezření z protisoutěžního jednání, ani cestou, jak přimět soud k vyslovení závěru, že žalovaný by fakticky již před zahájením místního šetření musel mít najisto postaveno, jaké přesné důkazy hledá (tj. co přesně v nich má být obsaženo), neboť v takovém případě by již žádné místní šetření probíhat nemuselo (pokud by žalovaný přesně věděl, co má být v důkazech obsaženo, pak by je již musel mít k dispozici). Tento přezkum by rovněž neměl být pokládán ze strany

soutěžitelů (a tím spíše ne těch soutěžitelů, jejichž obchodní prostory nebyly místním šetřením nikterak zasaženy) za efektivní a přitom lehce zneužitelný nástroj, kterak dosáhnout průběžného hodnocení skutkového stavu ze strany soudu či kterak alespoň žalovanému průběh správního řízení komplikovat faktickou ingerencí soudu do procesu dokazování či dovoláváním se ze strany soutěžitelů hodnotících úsudků soudu ohledně průběžného skutkového podkladu a z něj v aktuální fázi správního řízení plynoucích skutkových zjištění a očekáváním, že žalovaný bude v rámci procesní obrany vyjevovat své úsudky, které mají své místo až v jeho rozhodnutí ve věci samé, popř. v tzv. sdělení výhrad (§ 21b ZOHS, § 7 odst. 3 ZOHS).

14. Z uvedených důvodů zdejší soud na zásah ve vztahu k žalobci coby nejvýše nepřímý hledí shodně jak bylo dovozeno v rozsudku zdejšího soudu ze dne 27.6.2018, č.j. 29 A 14/2018-83. Už to vede k zamítnutí žaloby jako nedůvodné podle § 87 odst. 3 s.ř.s.

15. Výrok o nákladech řízení se opírá o § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce ve věci nebyl úspěšný, proto právo na náhradu nákladů řízení nemá. Toto právo má úspěšný žalovaný, tomu však nevznikly žádné náklady nad rámec jeho úřední činnosti, navíc náhradu žádných nákladů ani nepožadoval, a proto mu zdejší soud náhradu žádných nákladů řízení nepřiznal.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 19. září 2019

David Raus v.r.
předseda senátu